

ממתק לשיבת

זמני השבת

ירושלים תל-אביב חיפה באר-שבע
כניסת החג 6:03 6:18 6:09 6:20
צאת השבת 7:11 7:13 7:12 7:13

נהנים עם איצ'ה

עוגת קצצית - שוקולד
השם על אויבנינו!

שלום לך יופני היקר,

אבא שלי קנה לי שופר! אמתית מממש! כשהגעתי לכיתה, זה הדבר הראשון שספרתי לחברים

ומיד הפכו השופרות לנושא המרכזי.

"כשאני אגדל, אני בטוח אהיה בעל תוקע ממחה, כי כלם אצלנו בבית יודעים לתקע בשופר!", ספר יצחקי בגאווה בלתי מסתרת. "אבא שלי הוא בעל התוקע בבית הכנסת, וגם שלשת האחים הגדולים שלי יודעים לתקע מצדו, ולכל אחד מהם יש שופר משלו. הם צריכים את זה בשביל תקיעות השופר אחר הצהריים."

תקיעות של אחר הצהריים?? יצחקי ראה שאנחנו לא מבינים, אז הוא הסביר: "בראש השנה אחר הצהריים, אבא שלי והאחים שלי יוצאים לחפש יהודים שעדיין לא קימו את מצוות שמיעת השופר, כדי לתקע להם שלושים תקיעות. זה ממש לא קל, ללכת ולתקע שוב ושוב, אבל הם תמיד חוזרים מרצים מאוד!"

"איזה יפי!", התפעלנו כלנו. "הם בטח מצליחים להגיע להמוני אנשים! בטח כל העיר שומעת קול שופר בזכותם!"

"דוקא לא", חיד יצחקי. "לפעמים הם עומדים ותוקעים את כל שלושים התקיעות, רק בשביל זוג קשישים, בחור בודד, או משפחה קטנה... ובכל זאת הם חוזרים מרצים. כי דוקא בראש השנה, יש הרגשה ברורה שכל נשמה יהודית שמתעוררת, היא עולם מלא ממש!"

שנכתב כלנו בכתובה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה!

שוקה, אלי

נס על הים

תקציר: ר' ישעיהו ברוזקי, אלפן הפטפל בשני ילדים, יצא למסע לעבר ארץ הקדש, בנים בהם דרך קצו היתה ארצה ומלאות מבשולים. לאחר חודשים הגיעו לבירות שבבלבנון...

נא לשמור על קדושת הגיליון

עריכה: ד. גרוזמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אירום: רפי דרוק
משתתפים: מ"ם הרשקוביץ, עוזי קפולון

להזמנות:
073-2480711

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שלוחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

במסעתי הגימה

מאת עוזי קפולון

תקציר: המפקד הרומאי המדח מסתובב כקלב למרגלות חומות ירושלים ולא מצליח לחזור פנימה. משלחת בחלוקים לבנים נראית באפק...

92 'דוקטור' יוליוס

יוליוס אמץ את עיניו, מנסה להבין לאן מועדות פניה של המשלחת ה'לבנה', ונדהם לראות כי הם צועדים בבטחה הישר לעבר שער החומה! וכי מה חושבים הם לעצמם, תהה בלבו: וכי מישוהו יסכים לפתח להם את השער? הלוא עוד רגע ינקבו ככברה בחצי המגנים!

אחד מן הקרבים, כנראה ראש המשלחת, עשה כפות ידיו כאפרכסת, הטה ראשו לאחור וצעק במלוא גרונו: "רופאים אנחנו! לרפא את רבי צדוק נשלחנו; כך בקש רבכם מן המלך אספסינוס.. הכניסונו!"

אה, נזכר יוליוס באותו מעמד, בו נפגש החכם היהודי עם אספסינוס. נכון, הוא בקש אז שלוש בקשות ואחת מהן היתה, אכן, שישלחו רופאים לרפא חכם יהודי חולה. ובכן, אלה עומדים פתע להיות מכנסים אחר כבוד פנימה, בעוד הוא ישאר בחוץ, כאשר כל חטאו הוא – שאיננו רופא..

"רגע! מי אמר שאינני רופא?", הביזק רעיון פרוץ במוחו. הוא לכסן מבט אל האנשים, ואז, בהחלטה של פתע, החל לרוץ לעברם בכל כוחו...

"שמעו נא", הוא עצר אותם בהלחם והם הביטו בו בפתיעה. הוא לא היה מוכר להם. "אני מפקד רומאי", אמר להם בבהילות, מנמנע בכונה מלהוסיף את המלה: 'לשעבר'.. ואני כאן בתפקיד סודי. יש לכם חלוק לבן נוסף? חלוק אחד יספיק..."

החומה עוד היתה רחוקה מהם ויוליוס השתדל להסתתר מאחורי הקבוצה, כאשר עטה על גופו את התחפשת החדשה.. ובכן, גם אני חכם אני; צהל בלב, קשהצטרף רשמית למשלחת הרפואית. כעבר דקות ספורות, קשנפתח שער הברזל בפני חברי המשלחת, היה גם דוקטור יוליוס בפנים...

חלית שומרים המושה סבבה את האורחים. רופאים או לא, בכל מקרה טעונים הם אלה שמירה מעלה. עדין לא הצליחו היהודים להבין מה גרם לאספסינוס לרצות לטפל בביראותו של התנא הקדוש רבי צדוק; הן הם לא ידעו על ארועי הפגישה ההיסטורית בין רבן יוחנן למלך הרומאי..

יוליוס הקפיד לצעד באמצע הקבוצה, על מנת שלא להתבלט. בלבו קנה שלא יתפתח דיון רפואי מקצועי, על מנת שלא יחשפו 'ידעותיו' הרפואיות לעיני כלם...

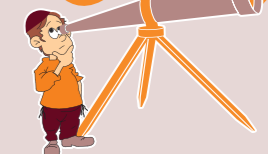
הוא צעד סקרן במשעולי ירושלים בדרך לבית המדרש הגדול, שם קבע רבי צדוק הישיש את משכנו. הרופאים שהתענינו בדרך לפשר מחלתו של הצדיק, התפלאו לשמע כי אין זו מחלה ככל המחלות. "ארבעים שנה שהוא צם, רבי צדוק, על מנת לעורר רחמי שמים על ירושלים, ועכשו איננו מסגל לאכל כלל.. מרב רזון גופו כמעט הפך שקוף. רק רופאים ממחים ידעו לעוץ את העצה הנכונה, כיצד להשיב לו את הילת לבלע ולעכל. אתם ממחים?"

הרופאים הנהנו בראשם בבטחון ורק יוליוס נבהל. "מה השאלה", קרא כשהוא בולע את רקו, "ממחים למרי! זו בכלל לא בעיה... כמה טפות של.. של... הוא נסה להזכר בשם של תרופה כלשהי מילדותו ולא הצליח. "כמה טפות של יין שרף, בכל מקרה, לא יכולות להזיק, במקרה הזה.. נכון?". הוא העיף מבט מתחנן אל עמיתיו, אך אלה הנידו בראשם בסלידה.. "זו היתה טעות", נשך יוליוס את שפתיו בכעס. הוא הבחין כי שומריהם נתנו בו מבט בוחן..

"הגענו", אמר אחד השומרים בלבש. "זה בית המדרש של רבי צדוק", הוסיף, ויוליוס תהה אם בין החכמים היהודיים שבפנים ימצא גם מישוהו מהורי הילדים. הוא לא זנח לרגע את תכניתו הרעה..

המשך יבוא

דמות מהפרשה

ר' משה הנקה

האטובוס הבינעירוני עצר בתחנה האחרונה של העיר הגדולה וקבוצת נערים הלומדים בעיר עלו כדי לנסע אל הישוב בו הם מתגוררים.

אחד הנערים, נראה לי שהחברים שלו קוראים לו יוני, הוציא שקית מלאה מטבעות כדי לשלם על הנסיעה.

"אין לך כסף גדול?!", שאלתי בנימה כאלו כעוסה. "זה ממש קשה לספר את כל המטבעות ולראות שיש מספיק כסף לנסיעה. למה לא פרטת את זה לשטר גדול לפני כן? הרבה יותר קל להתנהל עם שטרות גדולים מאשר כסף קטן..."

"מה קרה, רבי משה?", שאל יוני. הבנתי את שאלתו. בדרך כלל אני מאוד נחמד. לא מתאים לי להתרגז כך בגלל כמה מטבעות. אבל לי היתה פונה נסתרת...

"זה מה שכתוב בפרשת האזינו 'יער כמטר לקחי', הסברתי לו ולחבריו. 'דברי התורה יורדים כמו מטר - הם מלאים בהרבה פרטים קטנים. אך אדם חכם אוגר את המטר למאגר מים, בור או באר.

"כך גם את דברי התורה צריכים לסכם ולזכר את הכללים - ובאמצעותם זוכרים גם את כל הפרטים. כמו בור המכיל טפות מים רבות, וכמו שטר גדול שכולל בתוכו הרבה מטבעות..."

קוראים בענין

הבן יקיר לי אפרים

בעלת־תפלה היה ר' יענקל וגם חסיד בכל נימי נפשו - חסיד טולנה. תפלתו עשויה היתה להפשיר מקרירותו גם לב־אבן. הוא נחן בקול ערב ועמק, ובעקר ברגש שהרעיד את הלבבות.

במיחד מפליא היה בתפלתו אצל הצדיק רבי דוד'ל, אליו היה נוסע מדי שנה לימים הנוראים. שם, בדבקות עצומה ובלב לוחט, היתה משתפכת תפלתו וגורמת נחת־רוח על־אית לרבו.

צעיר לימים היה ר' יענקל כאשר חלה בדלקת־ראות קשה. המחלה התישה את כוחותיו, אך כשקרבו הימים הנוראים נסה בכל זאת להכין את עצמו לקראת תפלתו אצל הרבי. יושב היה ומסלסל בקול שבור "הבן יקיר לי אפרים".

אך באותה שנה כבר לא הגיע אל הרבי. ימים מספר לפני ראש־השנה נפטר והניח בו קטן, משה'לה שמו. הכל כנוהו "בעל קול הכנור". כילד פעוט היה יושב ומאזין למנגינותיו של אביו וקולט אותן בדקננות מפליאה.

שובב לא קטן היה הילד. מלא מרץ ורוח־נעורים. המבגרים לא פסקו מליסר את היתום הקטן בדברי תוכחה, אך הדבר לא מנע ממנו לעשות מדי פעם מעשי קונדס שונים ומשנים.

מאמצו העקרי היה חזן העירה. למרות משובותיו ותעלוליו, לא היה החזן יכול לותר

על קולו המפלא של הילד הצעיר, וצדפו למקהלתו.

בפרוס הימים הנוראים, כשנסעו החזן ומקהלתו לטולנה, נסע עמם גם משה'לה. תפקיד הסולן יעד לו, כדבר המובן מאליו.

בעמדם לפני הרבי, נרגשים ויראים, סמון החזן למשה'לה לפצח בנגון החדש שהלחן במיוחד לימים הנוראים - "כבקרת רועה עדרו". משה'לה פסע בטוחות, נעמד ופתח ב... "הבן יקיר לי אפרים".

החזן נדהם. נסה "להזכיר" לילד כי הקטע הוא "כבקרת" אך משה'לה לכסן אליו מבט מתמם, עצם את עיניו והמשיך בשירת "הבן יקיר", אותו נגון שהלחין אביו בימיו האחרונים.

החזן רתח מזעם, אך כאשר סים משה'לה לשיר, פנה אליו הרבי ובקשו לחזר על הנגון. עצם הרבי את עיניו והאזין בדבקות עצומה לשירת הילד. כשסיים, בקשו לחזר על הנגון בשלישית.

עיניו של הרבי היו רטבות מדמעות. הוא הביט במשה'לה במבט חודר ואמר: "יהי רצון שבזכות נגינתך השמימית, יצאו מפיך אך ורק נגיני קדש ושלום תלכד בפחיוקשים".

חלפו הימים. ברחוב היהודי השתוללה מלחמת תרבות - אנשי ההשכלה מזה ויראי השם מזה. המשכילים שמו עינם בנער הפקח ובעל הקול המפלא. הם פרשו לפניו את הטוב הגדול הצפוי לו אם יצא מן העירה היהודית אל העולם הגדול.

יום בהיר אחד ארז משה'לה את חפציו והודיע לאמו על החלטתו. האם השבורה והנדהמת פרצה בבכי מר, אך הנער היה איתן בהחלטתו. "אל תביש את אבא עליו השלום", הדהדה זעקת האם אחרי הבן המתרחק.

הנער הגיע אל העיר הגדולה. בתוך זמן קצר ביותר התפרסם שמו בקרב חוגי המוסיקה בעיר, והנער הזר היה ל'כוכב'. מכל קצות העיר נהרו אנשים רבים כדי לחזות בנער, בעל קול הכנור, שהופעתו הרעישה את העיר.

אך מאחורי הפאר, נשאר משה'לה יהודי מיסר. מצפונו לא נתן לו מנוח. בלילות היה מופיע בחלומותיו האב הדואב, ומפיל את תחנוניו לפניו שישוּב מדרך הנלוּזה.

היה זה ערב אחד. אולם האופרה היה מלא וגדוש מעריצים משלהבים. התזמרת פצחה בנגיעמה, והכל צפו לזמר שיעלה על הבימה ויצטרף אליה בשירתו.

משה'לה עמד על הבימה שחיוח קמעה. ראשו היה משפל ועיניו הביטו נכחן. גם

בקבוק המשקה החריף שנטל באותו יום כדי לסלק את יסורי מצפונו לא הועיל.

מחשבותיו נשאוהו הרחק. אל ימי למוֹדיו ב'חדר'. אל החזרות אצל חזן העירה. והנה הוא רואה את עצמו אצל הרבי הקדוש. החזן מזמינו לגשת ולשיר 'כבקרת', אך הוא חומד לצון ושר דוקא 'הבן יקיר'. והרבי מבקשו לשיר בשנית ובשלישית את הנגון...

בעודו שקוע בשרעפיו סמון לו המנצח לפצח בשירתו. הכל התבלבל במוחו. הוא שכח היכן הוא נמצא; נדמה היה לו שהוא עומד מול הרבי. מבלי משים פצח בשירה אדירה: "הבן יקיר לי אפרים".

הקהל נדהם. התזמרת פסקה מנגינתה. לא חלפו רגעים ספורים וקריאות לעג נזעמות החלו להשמע. אך משה'לה לא ראה ולא שמע מאומה. קולו הסתלסל: "רחם ארחמנו נאם השם".

המנצח קרב אליו סמוק־פנים ונהם באזנו: "ברח מכאן, אם חייך יקרים לך". בצעדים כושלים שרץ הבחור את רגליו מן הבימה והסתלק מבעד לדלת האחורית.

כל עוד רוחו בו ברח מעיר החטאים. ימים ולילות הלך, ובעודו בורח, ברח גם מדרך השקר והזיוף וממעשיו הרעים שבהם שקע במשך שנים רבות.

היה זה בעת הסעודה השלישית בבית־מדרשו של הצדיק ר' דוד'ל. אל בית־המדרש נכנס צעיר, בגדיו קרועים ובלויים אך פניו זכות ושלוות. היה זה משה'לה בעל התשובה.

מחכימים ונהנים

למד ממשנה רבנו

המגיד ממזריטש בקש פעם מתלמידו רבי שניאור־זלמן מליאדי, להיות התוקע בבית־מדרשו בראש־השנה. רבי שניאור־זלמן הסכים לךך, בתנאי שהמגיד ילמד אותו את פגנות התקיעות על־פי הקבלה והחסידות.

המגיד נענה לתנאי ולמד אותו את הפגנות הנסתרות. לאחר שלמד אותו, גלה רבי שניאור־זלמן למגיד, שאיננו יודע כלל את מלאכת התקיעה בשופר. אמר לו המגיד: "למה רמיתני?"

השיב לו רבי שניאור־זלמן: "הלוא גם משה רבנו נהג כן - בתחלה שאל את הקדוש־ברוך־הוא 'מה שמו', ולאחר שהשם גלה לו זאת, טען: 'לא איש דברים אנכי'..."

בנית משפחת גאולה

צבִיקה: כִּה קָרָה לָךְ, פִּינִי?! אֲתָה נִרְאֶה כִּי שׂוֹמֵחַ. לָפִי אֲתָה מִסְתַּוֵּב וְיִשָּׂר? לְדַעְתִּי זֶה לֹא מִתְאִים לְשׁוּבַע בֶּל כִּךְ רְצִינִי שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

פִּינִי: רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא חַג רְצִינִי בְּלִבְד, זֶה לֹא חַג שֶׁהוּא גַם שׂוֹמֵחַ?

צבִיקה: שׂוֹמֵחַ וְרְצִינִי לֹא הוֹלְכִים בְּיַחַד.

אִמָּא: דוֹקָא בֵּן. רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא יוֹם לְשׁוּבַת אֲנַחְנוּ מִכְּלִיבִים אֶת הַשֵּׁם לְמַלְךְ עֲלֵינוּ וּכְלִבּוֹתוֹ מִרְגָּשׁוֹת בְּכָל הַעוֹלָם. בְּפוּכֵן לְשׂוּחַ מִכֵּלָּא לְנוּ אֶת הַלֵּב בְּרִירָת כְּבוֹד וְרְצִינּוֹת. אֲבָל יַחַד עִם שְׂהַשֵּׁם, עִם כָּל גְּדֻלוֹתוֹ, יוֹרֵד אֶל כָּל אֶחָד מֵאֲתָנוּ בְּאִפְן פְּרָטִי, "בוֹחֵן כְּלִיּוֹת וְלֵב" וּמִשְׁאִיחַ דוֹאֵג לְנוּ!

אִבָּא: כִּדָּאי שְׂתַדְעוּ לְשִׁבְיָמִים הָאֵלּוּ שְׂעֵלֵיהֶם בְּתוֹב "קִרְאֵהוּ בְּהִיּוֹתוֹ קְרוֹב", הַשֵּׁם מִתְקַרֵּב וְחוֹדֵר יוֹתֵר עַמְּךְ לְלִבּוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדִי. וְזוֹ בְּאִמְתַּת סִבָּה לְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה! כִּי כִךְ אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְטַעַם בְּהַטְעַם הַפְּיָיִד שֶׁל הַגְּאֻלָּה, בְּשִׁבְלֵם יִרְגִישׁוּ בְּפִיּוֹחַשׁ אֶת קִרְבַּת הַשֵּׁם אֲלֵיהֶם.